

Jaartal:
14.000.180.004 (19.998 v.Chr)

2 september

“Eoojel”

“Ja lief,” ze kuste Bo en vroeg: “Wat is er?”

“Jij bent mooi!” en Bo streelde haar hoofdveren. “Gabriejel wil jou graag spreken.”

Eoojel knuffelde haar geliefde en zei: “Oké, ik loop er zo naartoe. Waar kijk je naar?”

Bo keek uit het ronde raampje van het Bolsterrenschip en vroeg zich hardop af: “Waarom zien de sterren eruit als een streep in het vacuüm?”

Eoojel keek Bo verliefd aan, ze omhelsde haar brede Zoogdiermens en zei: “We vliegen met duizend keer de snelheid van het licht, daarom zien de sterren er zo uit. Maar dit is nog maar één tiende van de mogelijke snelheid van het schip, we moeten nog veel sneller vliegen om over 38 dagen bij onze planeet Eden aan te komen.”

Eoojel kuste Bo en liep de kamer uit, richting Gabriejels kamer. Ze belde aan en de schuifdeur ging open. Gabriejel zat aan haar bureau, te kijken naar het holoscherm.

Ze verwelkomde haar centuriondochter: “Eoojel, thee?”

“Ja lekker, met melk graag.”

Eoojel keek de kamer rond en zag tien schilderijen aan de wand, elk met een ander mensensoort erop. Het mooiste schilderij was dat van de paarse Formickoningin. Zelfs de Neanderthaler was afgebeeld.

Maar Eoojel keek te lang naar de Terrareptielmens en dat zag Gabriejel: "De hel, die jij offerde bij de Sapiens, is daar!"

Gabriejel nam een slok van haar thee en keek haar bedachtzaam aan.

"Kunnen wij ze niet gewoon allemaal vermoorden?! Dan bestaat het kwaad niet meer," riep Eoojel.

"Nee, dat mag niet volgens de evolutiewetten. Zij zijn ook geboren uit de Eng, net als wij. Zelfs opperrechter Michajel hebben wij terug moeten roepen, toen hij de planeet wilde zuiveren van de Terra's, nadat hij de oorlog won."

Eoojel snapte het niet: "Waarom heeft God ons verlaten?!"

Gabriejel deed haar handen voor haar ogen: "In het eerste Devoon creëerde God de Eng. Het eerste wezen dat ontstond, waren wij, de Engelen. Waarom? Waarom heeft hij het vacuüm, alle sterren en de planeten gemaakt? Ook wij zochten naar antwoorden. Het enige, wat wij in de nacht zagen, was het roodgele punt van de singulariteit, het teken van God. In dat punt was alles ontstaan! Nadat wij evolutiestatus acht bereikten, gingen wij ernaartoe, met ons beste sterrenschip. De singulariteit bestond niet alleen uit een punt. Nee... we vonden ook de grens!"

Eoojel kreeg grote ogen: "Grens? Is er een grens aan het vacuüm?"

"Ja, om het hele uitdijende vacuüm zit een gigantische ijsmuur. Zo immens groot. De kou en het water komen van de ijsmuur af. Daarom is het zo koud in het vacuüm en is er water op de planeten. De opperrechters wisten dat ze maar één kans kregen om dit te onderzoeken en dat deden ze. Ze wilden weten wie of wat er zich achter die muur van ijs bevond, de Singulariteit. Misschien konden we dan eindelijk God ontmoeten. De opperrechters deden het onwaarschijnlijke: ze duwden met een maanverplaatsbaar-

schip een grote, stenen planeet richting een kleine, witte ster. Zie je het voor je? Een schip drukt de planeet en die drukt weer tegen de ster. Weg van zijn oorspronkelijke positie in het vacuüm. Nooit eerder gedaan en ook erg risikant, want een zwervende ster, dat wil je niet in je planetenstelsel. Maar het lukte wel. De witte ster werd de ijsmuur ingedrukt! Niemand wist hoe dik de ijsmuur was, maar het water kwam in overvloed. Grote bollen met water werden het vacuüm in geblazen. Er vormde zich een ronde gang door het ijs. Honderd meter werd uiteindelijk twee kilometer. De kleine, witte ster brandde zich een weg door de massa van 273 graden onder nul. De opperrechtters geloofden hun ogen niet: Hoe dik is de muur? Steeds verder kwamen wij. Twee werd veertig kilometer, het was ongelooflijk. Na twintig uur ster-boren, kwam er plotseling een stop! Alle Engelen in het schip zagen wat er gebeurde, maar niemand begreep het.

De ster doofde opeens! Binnen één seconde was het licht uit. De ster was dood. De ster veranderde in een stalen, zwarte bol, levenloos. Hoe? Was dit het einde? Wat houdt ons tegen, kunnen we er langs?

‘Nee,’ zei Nicolien, de boordcomputer. ‘Er is een blokkade van organisch materiaal voor ons, die de doorgang blokkeert.’

Organisch? Een levend organisme hield ons tegen... God? Is dit onze maker? Het organische ding reageerde niet op onze welkomstboodschap en lichtsignalen. De Engelen vielen op hun knieën en begonnen te bidden. De tijd verstreek, maar er gebeurde niets. De opperrechtters waren teleurgesteld. Dit was de kans geweest om dan eindelijk een glimp op te vangen, maar we mochten hem niet zien! Alleen in het hiernamaals zal God zich aan je ziel voorstellen en vragen hoe jij je leven hebt geleefd... Maar toen gebeurde het: Het wezen voor ons begon te bewegen. Het